

næste Dag sendes han hjem. Giv dog en saadan Mand en saadan Tid, at han kan skrive hjem til sine Slægtninge og Venner og sige, hvorledes han er stillet, for at de kunne faa Tid til at sende ham Hjælp enten derfra eller andetsteds fra, saa han kan komme ud igen efter den kortere eller længere Arbejdsløshed, uden at have den Skam, at blive fort omkring af Fattigvæsenet. Det synes mig at være saa billigt, at vi, der dog ikke ere saa faa her i Salen, og de Herrer kunne ikke være ganske sikre paa, at vi ikke blive flere, nok fortjene at blive tagne Hensyn til paa saadanne Punkter, som baade ere praktisk rimelige, humane og forstandige. Efter hvad jeg hørte fra den højtærede Ministers Side, forekommer det mig, at det Forslag, hvortil Vædringsforslaget under Nr. 37 er stillet, ikke er gennemtænkt saa nøje oppe i Ministeriet, som det burde være; det er til § 62, det er stillet. Jeg vil først for mit Bedkommende sige til det høje Flertal og alle dem, som have haft med det at gøre, ogsaa til Ministeren, at jeg takker, fordi Ordet „Mindreaarighed“ er kommet ud efter 2den Behandling. Nu ser jeg da, at vi ere vendte tilbage med Hensyn til disse Personer til den gamle Regel, at Førelsbørnene ikke ere bundne til Førelsbørnene længere end til Børnernes attende Aar. Som Paragraffen lød ved 2den Behandling, vare de bundne til at forjøre den Slags Børn for hele Livet, men ikke de andre. Det yder jeg dem for mit Bedkommende min Tak for. Ganske vist, det kunde ikke godt være blevet staaende, uden at træde altsor grelt i Øjnene, men der er jo saa mange Ting af den Slags, saa det skal jeg ikke opholde mig ved. Der ligger en god Tanke til Grund for Ministerens Modstand: Lad os dog endelig ikke give Præmie for at holde Børnene hjemme; men lad os give Præmie for at faa dem ind paa Anstalterne. Jeg er deri aldeles enig med den højtærede Minister. Men den højtærede Minister rammer aldeles ikke det, han vil her, og man kommer, ved ikke at vedtage Mindretallets Forslag, til at gøre stor Uret mod dem, der trænge haardest. Sagen er nemlig den, at det er overordentlig befosteligt at faa saadanne Børn ud paa en offentlig anerkendt Anstalt; de blinde skulle ind paa en saadan, men navnlig for de aandsvages Bedkommende er det overordentlig befosteligt. Det er 600 Kr. med eller uden Klæder. Der er meget saa Eksempler paa, at de slippe for at betale noget deraf, selv om Staten yder noget og Kommunen noget. I en Skrivelse fra Kultusministeren har man

ment, at det ikke skulde betragtes som Fattighjælp, men det har man ikke brudt sig om, thi Kultusministerens Skrivelse har ikke kunnet forandre Lovgivningen. Saa har man somme Steder fulgt Ministerens Anordning og somme Steder ikke; men det er rigtigt, at der kommer en Lovbestemmelse derom. Hvormange kunne faa disse Børn ind, hvis de selv skulle betale noget for dem, og hvor mange vil Bestemmelsen altsaa komme til at gælde for, saaledes som den staar her? Og gaa vi videre og ikke forlange en eneste Øre af dem, men saa Børnene anbragtes der paa Anstalten, hvormange af de virkelige trængende saa faa deres Børn ind paa Anstalten saaledes, som det nu staar, saaledes at det kommer dem til gode? Jeg foreskriver den ærede Minister om, at der er saare mange, der ikke kunne bidrage noget til at faa dem ind og derfor heller ikke faa dem ind, eller som, selv om de kunne betale noget, ikke kunne faa de øvrige Benge samlede, og dette har til Følge, at mange, naaget de gerne ville anderledes, holde deres Børn hjemme. Hvilket pekuniært Tab vil ikke blot eet saadant Barn i en Familie forarsage, naar Moderen er bundet til Hjemmet for dette Barns Skyld og intet kan tjene? Naar de nu ikke kunne faa et saadant Barn anbragt i en Anstalt af forskellige Grunde og saa bede om nogen Hjælp, skal det for de mest trængendes Bedkommende, for deres, der ingen Protektioner have til at faa deres Børn frem, betragtes som Fattighjælp; men for deres Bedkommende, der ere heldigt stillede eller have Protektioner, bliver det ikke betragtet som Fattighjælp. Det er ubilligt. Man behøver ikke at være bange for, at den Bestemmelse, at det ikke skal betragtes som Fattighjælp, skal bringe nogen af dem til at holde Børnene hjemme. Det er saare langt fra. Tankegangen er i Almindelighed den, at de i Reglen kunne have det meget bedre paa disse Anstalter, end de kunne faa det hjemme, og derfor ville Førelsbørnene heller end gerne have dem ind paa en saadan Anstalt. Derfor behøves ikke denne Bestemmelse for at lokke og drage Børnene dertil. Bestemmelsen bliver, saaledes som den staar i Flertallets Forslag, absolut uretfærdig. Den rammer der, hvor den maaste ikke behøver at ramme, hvor Trangen maaste ikke er saa stor, som der, hvor den ikke rammer, den rammer hos de mest trængende. Jeg anbefaler indstændigt dette Forslag af Mindretallet til det høje Flertals Antagelse. Jeg kender saare mange Tilfælde — desværre have vi jo mange abnorme her i Landet; vi ere jo et Land, der er rigt paa findshyge og Idioter og alt